

Arrest

nr. 218 060 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn dient op 5 mei 2014 een asielaanvraag in.

Op 30 oktober 2014 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 27 mei 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 8 juni 2015 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Bij arrest nr. 147 592 van 11 juni 2015 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 4 augustus 2015 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden.

Op 4 augustus 2015 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 oktober 2015 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 29 januari 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 30 september 2016 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Bij arrest nr. 176 060 van 11 oktober 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 13 november 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest nr. 176 058 van 11 oktober 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 4 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden.

Op 29 november 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 8 december 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest nr. 185 139 van 5 april 2017 verwerpt de Raad het beroep van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 18 oktober 2017 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 6 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 14 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest nr. 205 720 van 21 juni 2018 verwerpt de Raad het beroep van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2017 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 17 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam: R. (...)

voornaam: G. G. (...)

geboortedatum : (...).1946

geboorteplaats: K. (...)

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 06/12/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 21/06/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

Op 13 september 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 september 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 216 462 van 7 februari 2019 vernietigt de Raad deze beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“V. LES MOYENS D'ANNULATION ET DE SUSPENSION

MOYEN UNIQUE. pris de l'erreur manifeste d'appréciation, et de la violation :

- Des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs
- Des articles 7, al. 1, et 62 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjours l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- De l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales;

- Du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union européenne, et en particulier du droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande, reprise à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;
- Du principe d'audition préalable (audi alteram partem)
- Du principe général de bonne administration, en ce qu'il consiste entre autres en une obligation de motiver une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier;
- Du principe général de prudence ;
- Du principe général de sécurité juridique et de confiance légitime ;
- Du principe général de proportionnalité.

EN CE QUE la décision attaquée d'ordre de quitter le territoire est motivée de la manière suivante :
(...)

Que la décision attaquée a été prise sans que la partie requérante ait été entendue au préalable ;
ALORS QUE l'Office des étrangers doit respecter son obligation de motivation formelle des actes administratifs telle qu'elle résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitées ;

Que l'Office des étrangers doit également respecter les droits de la défense, principe général de droit, et le droit d'être entendu, qui est un principe général du droit de l'Union européenne ;

Que, dans son arrêt M.M. du 22 novembre 2012, la Cour de Justice de l'Union européenne fait référence à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne pour définir la portée du droit d'être entendu qui, en tant que principe général du droit de l'Union, s'applique dans les rapports entre administrations nationales et administrés ;

Que, dans son arrêt Mukarubega c. Préfet de police, Préfet de la Seine-Saint-Denis du 5 novembre 2014 (affaire C-166/13), la Cour a affirmé qu' « il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, organes et organismes de l'Union. Partant le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a) de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande. Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. » (nous soulignons);

Que la Cour a rappelé, dans son arrêt Khaled Boudjlida c. Préfet des Pyrénées-Atlantiques du 11 décembre 2014 (affaire C-249/13), que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l'Union et que partant, il s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité ;

Qu'il faut donc considérer que le droit d'être entendu est applicable en l'espèce, en tant que faisant partie intégrante des droits de la défense, principe général du droit de l'Union;

Que la décision attaquée est prise en application du droit de l'Union;

Qu'il faut également rappeler que le principe de l'audition préalable est un principe général de droit administratif reconnu par la jurisprudence constante du Conseil d'Etat;

Que, dans son arrêt MG. c. N.R. du 10 septembre 2013, la Cour de Justice, à propos d'une décision de détention, a jugé que la violation du droit d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier à être entendu préalablement a une décision lui causant grief ne saurait entraîner sa remise en liberté que si cette violation a effectivement privé celui qui l'invoque de la possibilité de mieux faire valoir sa défense dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent;

Que, en l'espèce, il est indéniable que la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent si la partie requérante avait été entendue ;

Que, dans la décision attaquée, la partie adverse ne fait nullement mention des nombreux problèmes médico-psychologiques du requérant;

Que, pourtant, la partie adverse était au courant de la gravité de la situation médicale du requérant;

Que, en effet, les graves troubles de santé et les graves troubles psychologiques dont souffre le requérant avaient été largement invoqués dans le cadre de la 4ème demande d'asile qu'il avait introduite;

Que la décision du CGRA du 6 décembre 2017 (non prise en considération de la 4ème demande d'asile du requérant) mentionne bien que des documents médicaux ont été déposés à l'appui de sa demande d'asile (pièce 3);

Que le recours introduit contre cette décision du CGRA mentionnait explicitement l'état de santé inquiétant du requérant en ce termes :

"4.4. Hoe dan ook dient het CGVS ook het profiel van verzoekende partij in overweging nemen om te onderzoeken of de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in zinnen hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In dit verband heeft verzoeker medische en psychologische stukken neergelegd.

Wanneer het CGVS meent dat deze stukken geen verband houden met de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 neemt hij een standpunt in die lijnrecht tegenstrijdig is met de recentste rechtspraak van U Raad waaruit blijkt dat de medische en/of psychologische toestand van iemand, en de mate waarop deze toestand zijn autonomie beïnvloed, zijn mogelijkheid om zelfstandig voor beschermingsmaatregelen te zorgen en/of het risico in geval van terugkeer verhogen wel in overweging genomen moet worden in het raam van de toepassing van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker meent dat het heel evident is dat zijn medische situatie de toekenning van een subsidiaire bescherming kan rechtvaardigen en dat dit dus wel degelijk een nieuw element is die de kans op de toekenning van een internationale bescherming aanzienlijk verhoogt.

Bovendien moet verzoeker ook worden beschouwd als een kwetsbare persoon, met toepassing van artikel 1,12° van de wet van 15.12.1980.

De subsidiaire bescherming dient aan verzoeker toegekend te worden."

Que, dans la note complémentaire rédigée le 6 avril 2018, le requérant déposait un rapport médical de l'ASBL Constats relatif à sa situation médico-psychologique ;

Que Votre conseil avait d'ailleurs considéré que ce rapport de l'ASBL Constats contribuait à augmenter la probabilité que le requérant doive bénéficier d'une protection (pièce 6), soulignant par-là l'importance de ce document;

Que Votre Conseil invoque encore la situation médicale du requérant dans son arrêt n° 205.720 du 21 juin 2018 (voy. pièce 8, à partir de la page 8 de l'arrêt);

Que, dès lors, force est de constater que tous les éléments médicaux faisant craindre le risque d'une violation de l'article 3 de la CEDH dans le chef du requérant en cas de retour en Afghanistan ont été invoqués dans des phases antérieures de ses procédures administratives et que, dès lors, tous ces éléments médicaux sont bien connus de la partie adverse ;

Que, pourtant, la partie adverse n'en tient aucun compte dans la décision attaquée;

Que la partie requérante n'a pas été entendue relativement à sa situation médicale avant la prise de la décision attaquée;

Que le requérant affirme que, en cas de retour à Kaboul et en raison de sa santé fragile et de sa vulnérabilité, il serait soumis à des traitements inhumains et dégradants prohibés par l'article 3 de la C.E.D.H.;

Que, en ne tenant pas compte de nombreux éléments relatifs à la situation médicale du requérant qui étaient pourtant à sa disposition, la partie adverse a enfreint son obligation de motivation formelle et adéquate des actes administratifs, telle qu'elle résulte des dispositions légales reprises au moyen;

Qu'il est évident que la partie adverse a manqué à son obligation générale de prudence, déduite des principes généraux de bonne administration, en délivrant au requérant un ordre de quitter le territoire sans l'entendre au préalable sur sa situation médico-psychologique, au risque, comme en l'espèce, de soumettre le requérant à un traitement inhumain et dégradant en cas de retour en Afghanistan;

Qu'il s'agit là d'éléments essentiels qui n'ont pas été pris en considération par la partie adverse, violant ainsi les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitée;

Que, si la partie adverse avait pris ces éléments en considération, il ne fait aucun doute que la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent;

Que, eu égard à la finalité du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause et qu'il lui appartient d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse ait délivré l'ordre de quitter le territoire ;

Que, pour toutes ces raisons, le droit d'être entendu, principe général de droit de l'Union, ainsi que le principe général de droit administratif audi alteram partem, ont été violés et que la décision doit être annulée;

Qu'il faut en outre rajouter qu'une demande de régularisation pour raisons médicales basée sur l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 a été introduite postérieurement à la décision attaquée, en date du 11 septembre 2018 (pièce 9);

Que le moyen est fondé ;"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 1 t/m 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het rechtsbeginsel "audi alteram partem", van de zorgvuldigheidsplicht, evenals van het voorzichtigheids-, het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het evenredigheidsbeginsel.

Hij betoogt niet gehoord te zijn geweest alvorens de bestreden beslissing genomen werd. Hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met zijn medische problemen en psychische stoornissen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de CGVS op 6 december 2017 weigerde verzoekers vierde asielaanvraag in overweging te nemen, hetgeen door de Raad bevestigd werd bij arrest 205.720 van 21 juni 2018.

Verzoeker betwist niet thans op het grondgebied van het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, reden waarom hij, conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten.

Bovendien is het Bestuur, op grond van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, ertoe gehouden om onverwijld tot een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verleend in de bestreden beslissing over te gaan, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de CGVS verwerpt en verzoeker onregelmatig in het Rijk verblijft.

In het arrest nr. 89/2012 van 11.06.2015 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond artikel 52/3 Vreemdelingenwet niet over enige appreciatiebevoegdheid beschikt indien hij vaststelt dat aan de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd/ zijn asielaanvraag niet in overweging werd genomen én de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

In casu werd expliciet gemotiveerd in de bestreden beslissing dat de CGVS op 6 december 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag heeft genomen en het daartegen ingesteld beroep op 21 juni 2018 door de Raad verworpen werd.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met zijn medische problemen, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers medische aanvragen allen werden onderzocht en negatief afgesloten.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat het Bestuur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoekers medische toestand heeft onderzocht en hierover als volgt heeft gemotiveerd:

“Gezondheidstoestand: Betrokkene heeft gezondheidsproblemen. De verklaringen van de betrokkene met betrekking tot zijn gezondheidstoestand en de door betrokkenen voorgelegde medische attesten maakten reeds het voorwerp uit van een aanvraag 9ter dd. 27/05/2015. Deze aanvraag werd op 04/08/2015 (na advies van de arts) ongegrond verklaard. De betrokkene haalt geen nieuwe elementen aan.”

Er wordt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening zou hebben gehouden.

Hij brengt verder geen nieuwe elementen aan die hadden kunnen leiden tot andere beslissing:

“Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.2 van het bestreden arrest de door de verzoekers voorgehouden schending van de hoorplicht terecht heeft getoetst aan de voorwaarde dat de verzoekers aannemelijk dienen te maken dat de dienst Vreemdelingenzaken een andere beslissing had kunnen nemen indien zij waren gehoord.” (RvV nr. 237.502 van 28 februari 2017)

Er wordt geen schending van het hoorrecht aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Het enige middel is niet ernstig.”

2.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 december 2017 een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag, het beroep door de Raad op 21 juni 2018 werd verworpen en verzoeker "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*".

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht heeft geschonden door geen rekening te houden met de medische elementen waarvan hij op de hoogte was.

In dit verband wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een synthesesnota bevindt van 17 augustus 2018 waaruit blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoeker. De omstandigheid dat dit niet uitdrukkelijk nog eens wordt vermeld in de bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen als een schending van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "*zeer uitzonderlijke omstandigheden*", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling

vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing geen enkel gewag wordt gemaakt van zijn medische en psychische problemen. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij nochtans op de hoogte was van zijn medische problemen nu hij ze heeft ingeroepen in het kader van zijn vierde asielaanvraag en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2017 vermeldt dat er medische documenten werden voorgelegd. Verzoeker verwijst naar het verzoekschrift waarmee hij tegen laatst genoemde beslissing in beroep ging en waarbij zijn zorgwekkende toestand werd uiteengezet. Daarnaast wijst verzoeker ook op het arrest van de Raad met nummer 205 720 van 21 juni 2018 waarin zijn medische toestand werd besproken. Verzoeker concludeert dat alle medische elementen die maken dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM voor hem in het geval van een terugkeer naar Afghanistan werden ingeroepen in het kader van eerdere administratieve procedures, deze medische elementen de verwerende partij aldus bekend zijn, maar er desalniettemin geen rekening mee werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker werpt op dat hij in geval van een terugkeer naar Kaboel gelet op zijn fragiele gezondheid en zijn kwetsbaarheid onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 17 augustus 2018, dit is de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen en waarin het volgende wordt uiteengezet:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kind.*
- *Gezins- en familieleven : Betrokkene heeft geen gezin of familie in België.*
- *Gezondheidstoestand : Betrokkene heeft gezondheidsproblemen. De verklaringen van de betrokkene met betrekking tot zijn gezondheidstoestand en de door betrokkene voorgelegde medische attesten maakten reeds het voorwerp uit van een aanvraag 9ter dd. 27/05/2015. Deze aanvraag werd op 04/08/2015 (na advies van de arts) ongegrond verklaard. De betrokkene haalt geen nieuwe elementen aan.*

Betrokkene kan gevolg geven aan het bgv.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. De gemachtigde oordeelde evenwel dat de gezondheidstoestand van verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 27 mei 2015 en deze aanvraag na een advies van de arts op 4 augustus 2015 ongegrond werd bevonden en verzoeker thans geen nieuwe elementen aanhaalt. In de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 27 mei 2015 had verzoeker tevens

gewezen op psychische problemen, zodat niet op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat verzoeker thans “*geen nieuwe elementen aan(haalt)*”.

Bovendien heeft de Raad bij arrest nr. 176 058 van 11 oktober 2016 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 4 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard verworpen.

Bij arrest van de Raad nr. 205 720 van 21 juni 2018 waarbij het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 6 december 2017 verworpen werd en dat voorafgaat aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten, werd bovendien uitvoerig ingegaan op verzoekers gezondheidstoestand in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Ten slotte laat verzoeker nog gelden dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoeker geeft zelf aan dat hij deze aanvraag pas heeft ingediend nadat de thans bestreden beslissing werd genomen. Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker erop dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard, maar deze beslissing door de Raad bij arrest van 6 februari 2019 werd vernietigd, waardoor deze aanvraag terug hangende is.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de informatie waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moet bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moet worden overgemaakt. Te dezen geeft verzoeker zelf al aan dat hij na het nemen van de bestreden beslissing een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenwel niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met informatie die dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat deze zaak onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” valt.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens in rekening gebracht dat “(o)p 06/12/2017 (...) door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag (werd) genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 21/06/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.”

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.5. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Uit wat voorafgaat en uit hetgeen hieronder wordt uiteengezet, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voorts betwist verzoeker de vaststelling in het bestreden bevel dat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*” niet.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.7. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., § 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Te dezen werpt verzoeker op dat indien hij was gehoord de administratieve procedure tot een verschillend resultaat zou hebben geleid. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing geen enkel gewag wordt gemaakt van zijn medische en psychische problemen. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij nochtans op de hoogte was van zijn medische problemen nu hij ze heeft ingeroepen in het kader van zijn vierde asielaanvraag en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2017 vermeldt dat er medische documenten werden voorgelegd. Verzoeker verwijst naar het verzoekschrift waarmee hij tegen laatst genoemde beslissing in beroep ging en waarbij zijn zorgwekkende toestand werd uiteengezet. Daarnaast wijst verzoeker ook op het arrest van de Raad met nummer 205 720 van 21 juni 2018 waar zijn medische toestand werd besproken. Verzoeker concludeert dat alle medische elementen die maken dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM voor hem in het geval van een terugkeer naar Afghanistan werden ingeroepen in het kader van eerdere administratieve procedures, deze medische elementen de verwerende partij aldus bekend zijn, maar er desalniettemin geen rekening mee werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en hij niet werd gehoord over zijn medische situatie. Verzoeker werpt op dat hij in geval van een terugkeer naar Kaboel gelet op zijn fragiele gezondheid en zijn kwetsbaarheid onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesenota van 17 augustus 2018, dit is de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen en waarin het volgende wordt uiteengezet:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

- Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kind.*
- Gezins- en familieleven : Betrokkene heeft geen gezin of familie in België.*
- Gezondheidstoestand : Betrokkene heeft gezondheidsproblemen. De verklaringen van de betrokkene met betrekking tot zijn gezondheidstoestand en de door betrokkene voorgelegde medische attesten maakten reeds het voorwerp uit van een aanvraag 9ter dd. 27/05/2015. Deze aanvraag werd op 04/08/2015 (na advies van de arts) ongegrond verklaard. De betrokkene haalt geen nieuwe elementen aan.*

Betrokkene kan gevolg geven aan het bgv.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. De gemachtigde oordeelde evenwel dat de gezondheidstoestand van verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 27 mei 2015 en deze aanvraag na een advies van de arts op 4 augustus 2015 ongegrond werd bevonden en verzoeker thans geen nieuwe elementen aanhaalt. In de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 27 mei 2015 had verzoeker tevens gewezen op psychische problemen, zodat niet op kennelijk onredelijke wijze in de synthesesnota wordt vastgesteld dat verzoeker "*geen nieuwe elementen aan(haalt)*". In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt brengt hij thans in zijn verzoekschrift geen elementen naar voor die de verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet gekend waren.

Volledigheidshalve wordt herhaald dat in het arrest van de Raad nr. 205 720 van 21 juni 2018 waarbij het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 6 december 2017 verworpen werd en dat voorafgaat aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten, uitvoerig werd ingegaan op verzoekers gezondheidstoestand in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht of van het algemeen beginsel "*audi alteram partem*" wordt niet aangetoond.

2.3.8. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op het voorgaande, niet het geval is. Verzoeker maakt dan ook geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

2.3.9. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.3.10. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.3.11. In zoverre verzoeker zich beroept op het '*voorzichtigheidsbeginsel*' ('*principe général de prudence*') lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.12. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET